

Éric Faye

Nagazaki

Türkçesi: Nilda Taşköprü

Roman

Bu roman, Mayıs 2008'de, Asahi dahil birçok Japon gazetesinde haber olarak yayınlanmış gerçek bir olaya dayanmaktadır.

Nagazaki'nin sınırında, sokakları cazibesini yitirmiş bir kenar mahallede, müstakil evinde oturan, elli- li yaşlarda, ellisine varmış olmaktan öylesine erken ve öylesine hayal kırıklığına uğramış bir adam düşünün. Tepelerin üstlerine doğru tırmanan şu yumuşak asfalt kıvrımlarını görüyor musunuz? Sac, bez, kiremit ve başka türlü şeyden oluşan bu şehir köpüğü, çaprazlamasına yükselen, düzensiz bambu duvarına erişince duruyor ya, işte ben orada oturuyorum. Ben kim miyim? Abartmaya gerek yok, önemli biri değilim. Korkuluk görevi gören, aslına bakınca da öyle fazla kusurlu olmadığı düşünürten bekarlara özgü alışkanlıklarım var.

Bunlar arasında iş çıkışı bir iki bardak bira ya da alkol yuvarlamak isteyen iş arkadaşlarıma mümkün olduğunca az uymak da bulunuyor. Akşam yemeği için evimde biraz kendimle baş başa kalmaktan neyse ki hoşlanıyorum: yemek için saat altı buçuğu hiçbir zaman geçirmem. Evli olsaydım kendimden aynı disiplini ke-

sinlikle bekleyemez ve çoğunlukla onlara uymak durumunda kalırdım. Ama “evli” değilim. Bu arada yaşım elli altı.

O gün eve biraz ateşim olduğu için her zamankinden daha erken döndüm. İki kolumda yemeklik torbalarıyla tramvay beni sokağıma bıraktığında saat daha beşi göstermiyordu. Hafta içi eve bu kadar erken nadir döndüğümünden, içeriye sanki gizlice giriyormuşum gibi hissettim. Gizlice demek tabii ki büyük bir laf ama... Yakin bir zamana kadar, ayrılırken kapıyı genellikle kilitlemiyordum; mahallemiz güvenliydi ve etraftaki birçok yaşlı komşu kadın (Öta ve Abe Hanım ve biraz ilerideki diğerleri) günlerinin büyük kısmını evlerinde geçiriyorlardı. Ellerim dolu döndüğümde kapıyı kilitlememiş olmak kolaylık demek: Tramvaydan inince yalnızca birkaç metre yürür, sonra sürgülü kapıyı itince zaten içeri girmiş olurum. Ayakkabılarımı çıkarıp terlikleri giydikten sonra mutfak dolaplarına yiyecekleri yerleştiririm. Sonra da oturur soluklanırım ama bugün böylesi bir lüksüm olmadı: Buzdolabını görür görmez önceki günkü şüphelerim uyanıverdi. Oysa ki kapağı açtığımda her şey olağan görünmüştü gözüme. Her şey yerli yerindeydi, yani sabahleyin ben evden ayrılırkenki yerinde. Sirkelenmiş sebzeler, küp küp kesilmiş soya parçaları, akşam yenilecek yılanbalığı. Cam rafları özenle gözden geçirdim. Soya sosu ve turp, kurutulmuş yosun ile barbunya ezmesi ve plastik saklama kabındaki çiğ ahtapot. En aşağıdaki rafta üçgen şeklinde küçük, yosunlu pirinç paketleri tam da dört taneydi ve iki patlıcan da oradaydı. Üzerimden bir yük kalkmıştı, zaten cetvelin de beni

yatıştıracağından emindim; bu, paslanmaz çelikten kırk santimetre uzunluğunda bir cetveldi. Cetvelin yazısız tarafına beyaz kağıttan ince bir şerit yapıştırdım, sonra cetveli o sabah açtığım, birden çok vitamini olan (A, C ve E) meyve suyu kutusuna daldırdım. Sondamın sıvıyı emmesi için birkaç saniye bekledim, sonra onu yavaşça geri çektim. Bakmaya çekiniyordum. Sekiz santimetre diye okudum. Ben ayrılırkenki on beş santimetreye karşılık, yalnızca sekiz santimetrelik içecek kalmıştı... Birisi gelip içmiş. Oysa ki yalnız yaşıyorum.

Kayıplarım yeniden alevlendi. İçim rahat etsin diye bir süredir seviye ve miktarları kaydettiğim deftere bakarak teyit ettim. Evet, bu sabah gerçekten de on beş santimetredemişiz... Bir keresinde, buzdolabının içinin de fotoğrafını çekmiştim ama sonra bunu yapmayı bıraktım. İhmalkârlıktan ve gülünç olma korkusundan... Kabul etmek gerekir ki o zamanlar şüphelerim daha belirsizdi, oysa ki bugün artık hiçbir kuşku kalmamıştı. Gerçekten de bir şeylerin döndüğünü gösteren yeni bir delile sahiptim. Bu, iki haftada üçüncüsüydü ve bunu bir hayaletin gelip, evimde yiyip içerek artıklardan nasiplendiğine yormayacak kadar da gerçekçi biriydim...

Bundan birkaç hafta önce beliren ilk şüphelerim çabucak kaybolmuştu. Ancak biraz zaman geçtikten sonra, kuşkularım belli belirsiz yeniden boy gösterdi, tıpkı akşam vakti oraya buraya hızla uçuşurken yön değiştiren sineklerin neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamamıza fırsat vermeden uzaklaşmaları gibi. Her şey, satın aldığımdan emin olduğum bir yiyeceği bulamayışımla başladı. İlk başta tabii ki kendimden şüphe ettim. Sü-

permarkette bir ürünü sepete attığımızdan ne kadar da eminizdir. Oysa ki onu sadece almaya niyetlenmişizdir. Hafızasının tereddütlerini insanın yorgunluğa yorması ne kadar çekicidir... Yorgunluk neyin kusurunu örtmüştür ki!?

İkinci seferde, kasa fişini tesadüfen saklamışım, böylelikle hayal görmediğimden emin olabildim: Evet, birden kayıplara karışan balığı gerçekten satın almıştım. Yine de bu saptamadan kesin bir sonuç çıkaramaz, kaygıyla karışık bir şaşkınlıktan hemencecik bir izaha geçemezdim. Sarsılmıştım. Buzdolabımın içi, sanki geleceğimin kendi kendini durmadan tekrar eden bir örneği idi: İleriki günlerde bana güç verecek moleküller; patlıcan, mango suyu ve de başka şeyler kılığında beni burada bekliyordu. Yarınki mikrop, toksin ve proteinlerim, bu soğuk oda deposunda oyalanıyor ve yabancı bir elin, dönüşeceğim kişiye, gelişigüzel aldığı numunelerle müdahale ettiği düşüncesi beni derinden rahatsız ediyordu; daha da kötüsü, içimi kaldırıyordu. Bu, ne bir eksik ne bir fazla, bir çeşit tecavüzdü.

* * *